

BARA ETT ANDETAG BORT

Boken om mitt osynliga barn

Sanna Nova Emilia

Sanna Nova Emilia

BARA ETT ANDETAG BORT

Boken om mitt osynliga barn

Bara ett andetag bort

Boken om mitt osynliga barn

Utgiven av True Heart Publishing

True Heart Education AB

© Sanna Nova Emilia 2010

info@sannanovaemilia.se

www.sannanovaemilia.se

Grafisk formgivning och sättning:

Sandra Stridh, Idus förlag

info@idusforlag.se

www.idusforlag.se

Omslagsbild: Sanna Nova Emilia och Robert Jarnroth

ISBN: 978-91-979759-2-6

ISBN tryckt utgåva: 978-91-979759-1-9

*”We are not human beings
having a spiritual experience.
We are spiritual beings
having a human experience.”*

Pierre Teilhard de Chardin

Till alla osynliga barn i världen ...

FOTO: CHRISTER JOHANSSON

*”Detta är boken om den dotter jag förlorade och det nya liv jag vann,
om hjärtat som brast och om all den nya kärlek som gjordes möjlig ...”*

– Sanna Nova Emilia

OM FÖRFATTAREN

Sanna Nova Emilia – har uppmärksammats för sina böcker *Bara ett andetag bort* (2010) och *Att lära med Hjärtat* (2011). Hon är en uppskattad föreläsare både i Sverige, Finland och Norge. Med sina böcker, texter och scenframträdanden ger hon liv åt människans inre dimensioner. Åt sådant som inte alltid syns men som känns desto mer. Åt perspektiv som vi inte alltid lyckas omfatta med ord men som för många ändå är högst verkliga. Perspektiv som både för oss närmare oss själva och varandra.

Med kärleken som väg och mål tar Sanna sina åhörare på en resa genom känslornas riken, in i den mänskliga kärnans mest ömtåliga inre – där vi utan skydd och försvar inser att vi är exakt lika sårbara och exakt lika storslagna.

Med nästan 20 års erfarenhet som inspiratör för människor i personlig utveckling och mot bakgrund av sin egen personliga resa tar hon dig med på ett känslöäventyr som - om du vill - kan föra dig närmare ditt eget hjärta.

**För att boka Sanna Nova Emilia som föreläsare
och beställa hennes böcker:**

www.sannanovaemilia.se

Den här sagan är smärtsam och vacker. Den här sagan är ond och god. Den är hopplös och hoppfull, sorgtyngd och glädjeric. Den är lycklig och olycklig, rädd och kärleksfull.

Den här sagan – den här världen – som du nyss, alldeles nu, har öppnat dörren till, den är förkastlig och förfärlig, fantastisk och härlig. Den är stillsam, upprorisk, ödmjuk och föraktfull. Den är ömtålig och kraftfull. Men mest av allt så är den verklig. Mest av allt så är den sann.

Den här sagan är mitt liv och du är så innerligt välkommen ...

Sanna Nova Emilia

BESLUTET

Den blivande lilla Människosjälen stod precis i beredskap att beträda jordelivet och alla hennes nära själsvänner hade samlats för att ge henne kraft och mod inför resan. Även Livets Källa var där för att ge henne några sista vägledande ord.

”Det sägs att det ska finnas en mening med livet”, sade den blivande lilla Människosjälen till Livets Källa ”så vad är meningen med just mitt liv?”

”Du är en del av livet som upplever sig själv, så du kan välja vad helst du önskar uppleva, vara och uttrycka”, svarade Livets Källa. ”Du är allt som finns, allt som någonsin funnits och allt som någonsin kommer att finnas, så vilken del av ditt gudomliga jag önskar du själv få uppleva i ditt kommande liv?”

”Får jag välja precis vad jag vill?” undrade den blivande lilla Människosjälen.

”Ja”, svarade Livets Källa ”du är ett med alltet, du är alla sidor av det och alltet är ett med dig. Du är livet och du är ett med mig.”

Den blivande lilla Människosjälen funderade en lång stund innan hon svarade: ”I så fall vill jag uppleva mig själv som oändlig glädje och kärlek!”

”Det är sannerligen en stor önskan och inte helt enkel att uppfylla”, svarade Livets Källa. ”Allt som finns är redan glädje och kärlek. Din själs essens är den största glädjen fullt uttryckt och på samma sätt som att du inte kan uppleva mer ljus då ditt öga redan är bländat av det starkaste ljus så kan du inte uppleva glädje när glädje är allt du är.”

Den blivande lilla Människosjälén såg vemodigt på Livets Källa.

”Men hur ska jag då kunna uppleva den del av livets gudomlighet som kallas för oändlig glädje, om jag nu redan är detta?”

Framför den blivande lilla Människosjälén uppenbarade sig plötsligt ett ljus och i ljuset kunde hon se ännu en själ ta form och framträda allt tydligare inför hennes syn.

”Du kan få uppleva den genom mig”, sade den Nya själen.

”Men hur?” undrade den blivande lilla Människosjälén. ”Hur?”

”Jo, jag ska ta form i en människokropp precis som du, jag ska möta dig i ditt nästa liv och göra någonting för dig som får dig att uppleva glädjens sanna essens och dess mångfasetterade dimension. När du ber om en upplevelse måste nämligen någonting som är dess totala motsats dyka upp i ditt livsrum för att göra din upplevelse möjlig. Jag ska bli ditt ena och jag ska bli ditt andra.”

Den blivande lilla Människosjälén såg förbryllat på den Nya själen.

”Men hur ska *du*, en del av den fullkomlighet som är Livets Källa, en del av den totala glädje och kärlek som är allt som finns, allt som någonsin funnits och allt som någonsin kommer att finnas, hur ska *du* kunna få mig att uppleva någonting annat än glädje? Det kan inte vara möjligt?”

”Oroa dig inte”, sade den Nya själen lugnande ”vi ska nog hitta på ett bra sätt. Jag ska komma till dig och jag ska ge dig livet. Jag ska skingra illusionens slöjor och lära dig att se. Jag ska komma till dig och lära dig om livet, om vad som är verkligt och sant. Jag ska ge dig den största tänkbara lärdomen och upplevelsen av den del av dig själv som du kallar för glädje och kärlek.”

”Det låter helt fantastiskt!” svarade den blivande lilla Människosjälén, ”Jag är så innerligt tacksam att du vill göra det här för mig!”

”Det är därför vi finns till”, svarade den Nya själen ”för att göra upplevelsen av livet möjlig. För att göra det möjligt för livets oändliga medvetande att uppleva alla delar av sig själv. Vi är livets ögon. Vi är livets händer och fötter. Vi är hennes känslor och alla sidor utav dem. Vi är livets andetag. Genom illusionen gör vi upplevelsen av sanningen möjlig. Livets Källa – vår moder – insåg i tidernas begyn-

nelse att utan det ena så kunde inte det andra existera. Att utan det vi *inte är* så är det inte heller möjligt för oss att uppleva det vi i sanning är, därför skapade hon oss. Allting förblir ingenting så länge det inte står i relation till någonting annat, så livet var tvunget att delas upp i små själsfragment, i delar av sin helhet, för att dessa skulle kunna mötas och relatera till varandra, spegla sig i varandra. Utan mörker är ljuset inte ljust och utan sorg är glädjen inte glädje. Om vi önskar uppleva en särskild sida av livet måste dess totala motsats infinna sig i vårt livsrum för att göra vår upplevelse möjlig. Den mest smärtsamma upplevelsen av livet rymmer därför också alltid den största gåvan. Men jag skulle vilja be dig om en sak ...”, sade den Nya själen.

”Självklart”, svarade den blivande lilla Människosjälen ”berätta vad jag kan göra för dig!”

”Jo, jag skulle vilja att i det ögonblick som smärtan känns som mest påtaglig, när du förbannar din upplevelse som allra mest, då vill jag att du minns vem jag egentligen är. Jag vill att du minns att jag är livets gåva till dig och att detta var ett val, ett beslut vi tog du och jag.”

”Det lovar jag”, svarade den blivande lilla Människosjälen. ”Jag ska aldrig någonsin glömma dig. Hur smärtsam min upplevelse än må bli och vara så ska jag alltid minnas dig som den du är. En del av livets upplevelse av sig själv. Den som gjorde glädjen och kärleken möjlig ...”¹

1. Berättelsen i detta kapitel är inspirerad av Neale Donald Walshs berättelse om *The little Soul and the Sun*, men är formulerad ur ett annat perspektiv och med egna ord.

FÖREBUDET

Jag såg på Marie och skrattade.

”Men du är ju telepatisk! Du läser mina tankar!”

Marie skrattade inte. Hon såg allvarligt på mig.

”Ja, jag är faktisk synsk och jag spår i händer också.”

Jag lät leendet falna. Jag ville verkligen att Marie skulle förstå att jag respekterade och trodde på hennes förmåga. Jag har alltid trott på långt mycket mer än vad ögat kan se och med åren fått mer och mer bekräftelse tills det blivit min fullständiga övertygelse, att livet är långt mycket större och mäktigare, mer magiskt och kraftfullt än vi någonsin kan ana. Den hemlighetsfulla essensen av vårt innersta vara kan endast upplevas på samma sätt som kärleken. Ingen kan se kärleken eller ta på den, men de flesta har upplevt den. Vissa tror på den, andra inte. Vetskapen om vårt sanna hem, vår själs ursprungskälla, är en övertygelse som växer ur vårt innersta tills den inte längre går att förneka. Det är en sanning som vrålar högt genom märg och ben men som når oss som en viskning. En evig röst som ekar mellan världarna men som endast hörs då vi vågar tro på den mest subtila yttring av vårt innersta. Livet är verkligen märkligt. Vi har alla tillgång till samma sanning och ändå så kan jag inte ge dig min ...

Vi hade aldrig träffats tidigare Marie och jag. Marie var nyligen inflyttad i den norrländska lilla byn där barnens farmor bodde och där vi för tillfället befann oss på semester. Maries pojke var bara några år äldre än vår son Julius så Johan och jag hade bestämt oss för att

besöka dem och låta barnen få leka. Spontant. Okonstlat. På norrländskt vis.

”Jag tror dig”, svarade jag. ”Jag tror på sånt. Du får gärna spå min hand någon gång om du vill.”

”Jag kan spå dig nu”, svarade Marie.

Trots min vidsynthet och öppenhet inför det osynliga kunde jag ändå inte undertrycka den tveksamhet jag kände inför möjligheten att förutspå framtiden. Framtiden skapas ständigt, i varje ögonblick, av oss. Det var så jag hade valt att se det. Jag ville inte frånsäga mig min kraft, min fria vilja och ansvaret för mitt liv. Jag ville inte kapitulera inför tanken på ett förutbestämt öde. Vi skapar och omskapar framtiden i all oändlighet. Det var min fasta övertygelse.

Vi lämnade karlar och barn ute på gården en stund. Vår lilla Jonna som då var fjorton månader gammal hoppade ivrigt på studs mattan. Pappa Johan klappade händerna och Jonna skrattade förtjust. Julius, snart tre år, och Maries pojke hade till en början haft svårt att komma överens men lekte nu under glada rop tillsammans i vattenspridaren.

”Vi ska bara koka lite kaffe!” ropade Marie till de andra och jag följde efter henne in i köket. Jag slog mig ner vid bordet med en stor dos tillbakahållen skepticism men när jag väl sträckte fram min hand över bordet hade jag lyckats få mig själv att varken tro det ena eller det andra. Allt är möjligt om vi vill att det ska vara det.

”Är du vänsterhänt eller högerhänt?” undrade Marie.

”Högerhänt.” Marie tog min vänstra hand.

”Får jag berätta allt jag ser?” frågade Marie.

”Javisst, självklart”, svarade jag, och kunde känna hur frågan i sig återkallade min skepticism. Som om Marie skulle kunna veta någonting om mig och mitt liv som jag själv inte redan visste? Det kändes en aning befängt.

”Här ser jag din yrkeslinje. Den visar att du kommer ändra yrkesinriktning vid ytterligare ett par tillfällen i ditt liv. Här omkring när du är sextio år så kommer någonting speciellt att inträffa.”

”Mhmm”, svarade jag utan att tro någonting.

”Här är din barnlinje. Här ser jag din son och din dotter. Men så ser jag att du har förlorat en flicka också?” Marie såg frågande på mig.

”Nä, det har jag inte”, svarade jag sanningsenligt och insåg att

jag gjorde bäst i att ta väldigt lätt på Maries fortsatta handtydning. Samtidigt så ville jag inte göra Marie generad över att ha haft så fullständigt fel.

”Det kan ju hända att jag haft ett tidigt missfall vid något tillfälle som jag inte vetat om i så fall?” sa jag i ett försök att släta över hennes misstag.

”Ja, kanske det”, svarade Marie utan att tro det själv och tittade smått bekymrat på mig. Jag tyckte att hon var teatralisk och gjorde stor sak av ingenting.

När vi var klara bryggde vi kaffe som vi tog med oss ut.

Eftermiddagen tillbringade vi ute på gården tillsammans med våra familjer. Julisolens sista strålar värmde långt in i den norrländska sommarkvällen så vi tog en promenad till kiosken och köpte glass. Vid ett tillfälle kunde jag se hur Marie tog Johans vänstra hand och studerade hans handflata och strax innan vi skulle gå hem tog hon mig åt sidan för att prata ostört.

”Jag såg den förlorade flickan i Johans hand också.”

”Jaha”, svarade jag och log, ”då var väl Johan pappa till mitt tidiga missfall också i så fall.”

Jag visste mycket väl att jag inte hade haft något tidigt missfall men jag ville inte förringa Maries tro. Vad hade jag för glädje utav det? Efter att vi gått hem ägnade jag inte Maries handtydning en endaste liten tanke. Två veckor senare så var min dotter död.

DEN SISTA DAGEN

Fönster och dörrar stod på vid gavel men inga vindar lekte i gardinerna. Det var kvavt och tryckande trots sen eftermiddag och dofter av smultronjasmin och nyklippt gräs letade sig in i köket. Jonna dansade över golvet och tjöt av glädje. Hon sprang runt runt i huset, lycklig bara över att vara där och jag tror faktiskt att hon försökte sjunga även om det mest blev till osammanhängande ljud.

Vi var nyligen hemkomna ifrån Norrland. Resan hade varit lång och enformig och barnen var överlyckliga över att äntligen vara hemma i sitt eget hus bland sina egna leksaker. Johan skulle bara jobba i tre veckor till innan vi skulle fortsätta vår semester. Vi hade hyrt ett hus på Gotland nära Ljugarns strand och de majestätiska raukarna vid Folhammar, precis som förra året. Jonna hade varit så liten då, bara tre månader gammal, men i år skulle barnen kunna leka tillsammans på stranden och Jonna skulle kanske till och med kunna uppskatta vissa delar av Kneippbyns sommarland.

Trots att det redan var augusti hade vi inte kommit oss för att åka till stranden så ofta. Jag hade bara varit där med barnen vid några enstaka tillfällen och vattnet hade varit kallt. Jonna hade föredragit att sitta hos mig på filten och äta kex medan Julius modigt plaskat i vattenbrynet, men jag var säker på att Jonna skulle älska Ljugarns varma sand.

Jag såg fram emot den här semestern på ett annorlunda sätt. Måndagen efter vår hemkomst ifrån Gotland skulle Jonna börja på dagis och jag skulle ut och jobba. Dra igång min verksamhet igen och fylla ett nytt sammanhang efter att ha varit mammaledig

i tre års tid. Livet skulle förändras. Jag såg fram emot förändringen samtidigt som jag kände mig en aning vemodig. Mina små bäbisar hade blivit stora och även om det fanns en djupt liggande önskan i mig om fler barn i framtiden så var jag inte helt säker på att det var Johans önskan. Jag visste att han kände sig nöjd och lycklig med Jonna och Julius och att han gärna ville läka den av småbarnstiden hårt ansatta relationen och skapa mer vuxentid. Mer tid för oss. Mer tid för kärlek och färre praktiska bestyr. På så sätt kändes den här semestern speciell. Som den sista semestern innan allvaret började. Innan jag klev ut och återtog min plats som ett kugghjul i samhällets maskineri. Men allt skulle trots allt vara som vanligt i några veckor till och jag skulle njuta av varje ögonblick.

Barnen skrattade och dansade till filmmusiken i Katten Gustav. De älskade den. När musiken började var det som om Jonnas ben inte kunde stå stilla. De började rycka rytmiskt och hon började intensivt att flaxa med armarna. Hon kunde stå så hur länge som helst och vagga av och an från sida till sida. Två små smala ben på en stor vit blöjrumpa.

Julius dansade han också. Emellanåt drog han Jonna till sitt bröst och släpade henne runt över golvet som en trasdocka tills de båda trillade omkull och vi fick blåsa på ömma knän. Ömma underbara knän. Ben fulla utav liv.

Den 10 maj 2004

Igår kände jag mig för första gången redo att föda dig. Jag har gjort allt jag känt varit nödvändigt för att förbereda mig såväl fysiskt som psykiskt inför din ankomst. Jag har bäddat din säng och din vagn. Tvättat överdraget till din bilstol och till babysittern. Packat BB-väska och fyllt på blöjor i skötbordet. Det är bara du som fattas.

Det känns konstigt att säga så. Att du fattas. För samtidigt så finns du ju här, i mig. Jag sitter här med en stor kulmage och om några dagar (timmar?) så har jag dig – ett litet människobarn – i mina armar. Helt sinnessjukt märkligt. Jag vet att naturen har skapat det

så naturligt finurligt att jag snart kommer känna att jag vill föda dig hur ont det än gör. Rädslan kommer att vara borta och jag kommer enbart att känna en stark, närmast desperat längtan efter att få föda. Så finurlig är naturen.

Våra liv kommer att förändras totalt för alltid. Du kommer att finnas vid vår sida långt in i framtiden och du kommer alltid att vara en självklar del av oss. Ett resultat av din mammas och pappas kärlek. I dig så möts vi. Din pappa och jag. I dig så blir vi ett.

Rädslan har börjat tyna. Snart mitt älskade lilla barn så håller jag dig i mina armar. Snart så får jag möta din blick, hålla din hand, andas din doft. Snart lilla vän. När som helst nu ...

Julius skulle vara på dagis och jag skulle möblera min nya kontorslokal. Jonna hängde med under armen när jag for till IKEA för att inhandla det allra nödvändigaste och hon fick otålig knata runt bland kartonger och emballage medan jag spikade upp tavlor och hyllor på väggarna. Medan Jonna sov middag om dagarna passade jag på att förbereda mig inför den kurs jag skulle hålla kommande helg.

Jag hade inte varit ute och jobbat på tre år, mina gamla kunder hade blivit kvar när vi flyttat och jag skulle nu starta min verksamhet på nytt tillsammans med en själsvän och kollega. Nervositeten var ett givet faktum. Hur skulle det gå? Skulle jag få tillräckligt med kunder? Huset som vi nyligen flyttat in i och som vi under två påfrestande år låtit bygga i en av Stockholms dyrare förorter var inte helt och hållet gratis. Skulle vi klara oss ekonomiskt?

När Jonna och jag hämtat Julius ifrån dagis for vi ner till stranden. Jag packade ut barn, syskonvagn, picknickkorgar, hinkar och spadar ur bilen och lagom till att jag brett ut picknickfilten över gräsmattan och dukat upp grillkyckling och potatissallad så började det regna. De övriga besökarna på stranden gav sig omedelbart av medan jag höll god min och tänkte att det snart skulle ge med sig. Julius hade tagit sin hink och sin spade och förnjöt knatat ner till vattnet med Jonna hack i häl. Fem minuter senare fick jag anse mig

besegrad. Himlen öppnade sig och jag fick med två besvikna barn packa ihop picknicken igen. Men det var ändå lunchtid och vi var alla hungriga så vi lät vagnen stå ute i regnet medan vi dukade till kalas bak i Volvokombin.

Med regnet trummandes på biltaket kunde vi genom de immiga rutorna se alla de människor som skyndade förbi. Jag rensade kyckling och stoppade ett sugrör i varsin Festis. Barnen åt ivrigt och myste.

Den 15 maj 2004

Du är där. På andra sidan en upplevelse. På andra sidan en prestation. I en annan tid. En framtid. Och ändå så är du här i rummet. Hos mig. Det är så märkligt. Du är så nära som du bara kan vara – inom mig – och samtidigt är du så avlägsen. Du delar min kropp, hyr en liten vrå av mig, och ändå så vet jag inte vem du är, har aldrig träffat dig förut.

Jag vet att jag älskar dig innan vi ens har träffats. Det känns så underbart att veta. Att jag genom din födelse har garanterat min kärleks överlevnad. Det finns ju inga vi har en sådan rätt att älska som våra barn. Rätt att älska i evighet ...

”Det är klart jag kommer att klara det. Jag ska klara det!”

”Vad är du då så orolig för?” undrade Johan.

”Det är klart att jag är orolig. Om drygt två veckor ska jag skola in Jonna på dagis. Sedan ska jag ut och jobba igen och kunna bidra till det här hushållet. Vi har hyrt en lokal som står och tickar pengar och jag vet inte ens om jag kommer få in pengar så att det täcker hyran. Vi har delat ut lappar till höger och vänster och gått ut med annonser men jag tycker inte att vi fått tillräckligt med respons. Vi har slitit häcken av oss för att få igång det här och ändå känns allt så

trögt. Jag förstår inte varför. Men att jag är orolig betyder inte att jag inte kommer att klara det. Jag ska klara det.”

”Ja, det är bäst för dig att du klarar det”, svarade Johan ”för jag kan inte dra runt våra kostnader helt själv på min lön.”

”Tack så mycket för ditt stora stöd.”

”Men vad vill du att jag ska säga Sanna? Att du inte behöver bry dig alls?”

”Det är klart fan att jag bryr mig, annars skulle vi inte ens ha den här diskussionen! Jag önskar bara att du kanske kunde peppa mig lite istället för att spä på min oro.”

”Men jag är också orolig. Jag har dragit runt det här i tre års tid medan du har varit hemma. Jag orkar inte dra det här lasset ensam mer.”

”Jaha, så jag har bara suttit här hemma och kavlat navelludd i tre års tid? Är det vad du säger? Att det jag bidragit med inte är värt någonting bara för att det inte har råkat generera några pengar? Vad bra, då vet jag!”

”Det jag säger är att du inte skulle ha klarat dig utan mig.”

”DU skulle inte ha klarat dig utan MIG. Du skulle inte ha kunnat göra någonting av det du gjort om det inte hade varit för mig. Du skulle inte ha kunnat dra in en spänn om det inte hade varit för att jag skött ruljangsen här hemma. Tror du att mitt lass har varit så mycket enklare att bära bara för att det nu inte har handlat om att dra in pengar? Tror du verkligen det? Då är du ju ta mig fan helt intelligensbefriad!”

Jag drog igen dörren till sovrummet med en smäll. Sedan stod jag där ute i hallen och lyssnade länge och väl för att se om jag väckt något utav barnen, men det var tyst. Blodet pulserade vid mina tinningar och det kröp som av kolsyra i hela kroppen. Jag skulle aldrig lyckas somna i det här tillståndet. Jag hade bara god lust att gå in och ge Johan en stor smäll på käften men istället gick jag in till Julius och kröp ner hos honom. Tankarna snurrade och ilskan kokade i mig. Ett par minuter senare stod jag i dörröppningen till sovrummet igen.

”En sak ska du bara veta Johan att ...”

”Jag är inte tillräckligt intelligent för att förstå vad det är du säger så du kan lika gärna hålla käften.”

”Jag är ledsen att jag sa att du var intelligensbefriad. Jag menade inte ...”

”Håll käften sa jag.”

Återigen for dörren igen med en smäll. Återigen stod jag där i mörkret och lyssnade efter tecken på om jag hade väckt barnen. Jag satte mig ner på det översta trappsteget i trappen och lät ilska och oro falla i strida strömmar längsmed mina kinder. Snyftningar övergick till hulkningar och sedan bara i tom tystnad. Vad fan höll vi på med? Varför var det så svårt att erkänna att vi behövde *varandra*? Jag öppnade dörren på glänt in till Jonnas rum. Jag stod där länge i mörkret och bara såg på henne. Så obekymrad. Så oberörd.

Innan jag lämnade rummet böjde jag mig ner och kysste henne lätt på kinden. *Vilken tur att hon andas*, tänkte jag när jag stängde dörren igen och förvånades över min egen tanke. Vad konstigt av mig att tänka så. Det var väl klart att hon andades? Risken för plötslig spädbarnsdöd var ju över för länge sedan.

Jag gick in till Johan igen, sökte hans hand under täcket och fann den. Han drog den åt sig och vände ryggen emot mig. Det var sista gången vi bråkade om pengar.

Den 23 maj 2004

Och så låg du plötsligt där på mitt bröst.

Vi hade kommit in till BB klockan två. Kvart i åtta på kvällen hade vattnet gått och klockan åtta hade krystvärkarna börjat. Elva minuter senare hörde jag ditt första skrik.

”Vem är det?” frågade jag Johan.

”Det är Jonna”, svarade han stolt.

Och så låg du där min lilla dotter, blålila med svullna ögon. Så ljuvligt vacker och ivrigt sökandes efter någonting du instinktivt visste att du skulle söka efter. Mat. Moderskärlek. Närhet. Ömhet.

Jag såg förundrat på ditt kopparröda hår, vem hade du fått det

ifrån? Jag mindes att jag haft en dröm några år tidigare om min framtida rödhåriga dotter. En påtaglig dröm som berörde mig och som dröjde sig kvar långt efteråt. Och nu, nu var du här.

Jag mötte din blick för ett ögonblicks sekund. Den lämnade en hisnande känsla kvar i mig. En känsla av att ha tillgång till svaren på alla universums hemligheter här i min egen famn utan att kunna tyda dem. Utan att våga tyda dem.

*”Mammas lilla skogsrå”, viskade jag och strök dig över pannan
”välkommen till jorden.”*

”Johan, har du tänkt på att Jonna har varit lite slapp i sin tonus ibland den senaste veckan tio dagarna?”

”Nä, hurdå menar du? Det är ingenting jag märkt något av.”

”Det märks inte så tydligt och inte varje gång, men ibland när jag lyfter henne ifrån golvet eller ur sängen så kniper hon inte fast benen runt min höft. Hon bara hänger slappt med benen rakt ner.”

”Jaså? Nä, det är ingenting jag lagt märke till.”

”Nä, det är säkert ingenting märkvärdigt. Hon kanske bara tycker att det är skönt att hänga så.”

”Ja, om hon skulle ha några problem med musklerna så skulle hon knappast ha gått en halv kilometer i uppforsbacke här om dagen när vi var på promenad.”

”Nä. Det är förstås sant.”

”Jag måste sticka till jobbet nu. Ha det så bra idag.” Johan pussade oss i turordning innan han drog på sig hjälmen och satte sig på motorcykeln. Barnen vinkade.

Efter att vi lämnat Julius på dagis gick jag och Jonna hem igen. Följande dag skulle jag och min kollega Lina hålla kurs så jag skulle använda dagen åt att sätta ihop det sista av kursmaterialet. Jag hade hoppats på att få komma iväg redan till kvällen eftersom kursen skulle hållas femton mil bort och jag avskydde stressiga morgnar, men Lina hade ingen barnvakt till barnen och hennes man skulle bort på kvällen så jag förberedde allting för en tidig morgon.

Jag satt vid köksbordet när jag hörde en smäll ifrån badrummet intill mig som av att toalettlocket föll igen och jag insåg att jag måste ha missat att stänga badrumsdörren. På ett ögonblick var jag där och tröstade Jonna som satt på golvet och grät. Hon lugnade sig snart och vi satte oss tillsammans i soffan en stund och pratade med hennes leksaker innan jag fortsatte med mitt kursmaterial. Jag förundrades över hur tillfreds Jonna var där hon satt och lekte med sina saker i soffan. Hon brukade alltid ogilla att jag fokuserade på andra saker än henne. Efter en stund när jag tittade dit kunde jag se att hon hade lagt sig ner på soffan och somnat. Det var dags för hennes middagslur sedan en halvtimme tillbaka, tiden hade helt enkelt bara rusat iväg.

”Min älskade lilla tjej, kom till mamma.” Jag lyfte henne försiktigt så att hon inte skulle vakna och bar henne uppför trappan till hennes rum.

Hon vaknade till lite precis när jag lade ner henne i sängen men hon la sig snabbt till rätta och somnade om igen. Jag stod kvar en stund vid hennes sängkant och såg på henne där hon låg. *Vad konstigt att jag inte har knutit an till henne på samma självklara sätt som till Julius*, tänkte jag, *men det har vi ju all tid i världen att göra nu*. Jag smög försiktigt ut ur rummet och stängde dörren så tyst jag kunde.

Detta uttryck att *knyta an*, det är så känsligt. Jag älskade min dotter förbehållslöst ifrån första stund. Oförmågan att knyta an handlade för mig inte om kärlek, det handlade om att jag aldrig riktigt tyckt mig förstå Jonna helt och fullt. Som om jag aldrig riktigt förstått vem hon var eller vad hon ville. När Julius hade fötts – tjugo månader innan Jonna – hade jag knutit an i det första ögonblicket. Jag förstod honom. Jag kunde läsa honom utan och innan. Jonnas hemlighetsfulla karaktär hade skapat en osynlig distans mellan oss, precis som till vilken annan människa som helst där någonting outtalat finns närvarande.

Den sista veckan innan Jonna dog var det ändå som om någonting i kemin hade förändrats mellan oss. Vi fick en ny kontakt, en ny närhet till varandra, som jag inte hade upplevt förut. Jag minns flera tillfällen då vi bara stannade upp, såg på varandra och skrattade. För

första gången kändes det självklart och tryggt att med ord låta henne få veta hur mycket jag älskade henne.

Ibland kan jag få känslan av att min själ hela tiden visste om att Jonna skulle gå och att jag därför inte vågade ta henne till mig helt och fullt, inte vågade se henne som ”min”. Den sista veckan innan hon dog var det som om jag sänkte garden, som om mitt inre pustade ut och sa till mig att ”Nu är det tryggt att älska. Du har bara inbillat dig att du ska förlora”. Jag öppnade mig och tog in Jonna på ett helt nytt sätt. Jag vågade möta hennes blick och hålla kvar den länge. Och det var det som nu hade fått mig att tänka som jag gjorde; *varför hade jag inte knutit an till henne såhär förut?* Samma natt så dör hon.

